Mizah

Hamsi koydum tavaya
Başladı oynamaya !

İdeal koca

Neclâ Nişanlısından ayrılmıştı. Arkadaşları, bunun sebebini sordular.

— Bırakın Allâh aşkına! dedi. Mıymıntının, pısırığın biri. Geçen gün: «Seni seviyor muyum acaba?» diye bana soruyordu. Ben de kızdım, yüzüğü çıkarıp suratına fırlattım.

Kızlardan biri:

— Aptallık etmişsin ayol! diye haykırdı. Bundan âlâ koca olur mu! Baksana her şeyi sana soruyor...

Çam

Genç kız, yanındaki gence, biraz ileride oturan bir delikanlıyı göstererek:

— Şu aptal suratlı adam da kim öyle? diye sordu.

Erkek:

— Affedersin, dedi. Tanıştırmayı unuttum. Kardeşim...

Kız ne söyliyeceğini şaşırmıştı:

— Yok canım! Sahi mi! A! öyle ya, düşünmeli değil mi idim: Hakikaten sana çok benziyor.

Ar yılı değil...

Patron, daktilosuna âşık olmuştu. Bir dediğini iki etmiyor, karısı gibi — belki ondan daha üstün — tutuyordu.

Daktilonun arkadaşlarından biri:

— Mademki seviyor, evlensene, diye bir fikir ileri sürdü.

Kız derhal kaşlarını çattı:

— Deli misin? dedi. Evlenirsem o zaman beni parasız çalıştırır!.

FIKRALAR

Dalgınlık

Gençliğinde evlenmemiş, orta yaşa gelince evlenmeye karar vermiş ve nihayet ihtiyarlığında evlenebilmişti. Arkadaşlarından biri sordu:

— Nasıl? Karından memnun musun?

İhtiyar mesut koca:

— Çok memnunum! dedi. Yalnız, biraz dalgın. Geceleri bana başka bir isimle hitap ediyor...

Hayret

Bayındırda, Yıldız zeytinyağ fabrikaları sahibi Yahya Kerim, çok çirkin, çok traşgı, ismi de oldukça ahlâksıza çıkmış bir tanıdığiyle konuşuyordu. Bir aralık, böyle mukemmel şöhreti olan zat:

— Ben, dedi. Bir insanın gözlerine baktım mı, benim için ne düşündüğünü derhal anlarım.

Yahya Kerim, hayret etmiş gibi bir tavır takındı:

— Ya, dedi. Öyle mi? Peki ama, sonra onunla darılmadan konuşmağa nasıl devam edebilirsin?!

İstek

Profesör Sadrettin Celâl Anten, bir kaç arkadaşiyle beraber konuşuyordu. Söz, aile münasebetinden açılmıştı. Biri, kadınların sevilmek istediklerinden, kendilerini seven erkeğe kul, köle olacağından bahsediyordu. Bir aralık:

— Bir erkek, dedi. Sevdiği kadına her istediğini yaptırır.

Sadrettin Celâl gülümsedi:

— Doğru, dedi. Kadının her istediğini...

İtiraz

Floryadaki kır balosunda, o gece tanışıp tayyare süratiyle sevişmiş, atom kuvvetiyle kaynaşmış bir çift, sabaha karşı, ayın batışını seyrediyorlardı. Bir aralık, delikanlı, kolunu kızın boynuna attı:

— Seni öpmek istersem bağırır mısın? diye sordu.

Kız cevap verdi:

— Evet. «Bir daha!» diye.

Ölmez aşk

Genç kız, sevincinden uçuyordu; nasıl uçmasın! Güzel bir delikanlı ona âşık olmuştu.

Bir gün:

— Söyle, sevgilim, dedi. Beni çok mu seviyorsun?

Âşık delikanlı derhal cevap verdi:

— Pek çok!

— Ne kadar? Meselâ, benim için ölür müsün?

— Hayır yavrum. Benimki ölmez aşk...

İade-i ziyaret

Allah bir daha göstermesin! Yapı Kredi Bankası İstanbul şubesi müdürü Sermed, geçenlerde hastalanmıştı. Uzun müddet tedavi altında kaldı. Doktor, geldi, gitti. Nihayet iyileşti.

Doktorun son gelişiydi. Sermed'i bir daha muayene etti:

— Beyefendi, dedi. Artık tamamiyle iyileştiniz. Vazifenizin başına gitmekte hiç bir mahzur kalmadı.

Sermed teşekkür ederken, doktor hesabı çıkardı:

— Şu yüz elli lira, dedi. Ziyaret ücretim. Şu altmış lira da konsültasyon...

Sermed, hiç renk vermeden cüzdanını çıkardı, içinden bir elli liralıkla, iki beşlik çekti, doktora uzattı:

— Buyurunuz, dedi. Şu konsültasyon ücretiniz. Ziyaretlerinizi de yakında bir bir iade ederim!.

Himaye

Meşhur ses sanatkârımız Muzaffer İlkar'ın eski bir arkadaşı nişanlanmıştı. Muzaffer İlkar, kendisini ziyarete gelen bu çifte baktıkça hayret ediyordu. Çünkü: Arkadaşının nişanlısı dehşetli çirkindi.

Muzaffer İlkar, renk vermedi, onları öğle yemeğine alıkoydu.

Söz, erkeklerin çapkınlıklarından açılmıştı. Bir aralık kız nişanlısına sordu:

— Doğru söyle, dedi. Hayatında ilk defa beni mi sevdin?

Muzaffer İlkar, söze karıştı:

— Buna inanabilirsiniz, dedi. Çünkü arkadaşım evvelleri dehşetli müşkülpesentti!

Benzetmek gibi olmasın ama...

Bu sene yazlığa giderken şehirdeki apartımanını bırakmak gafletinde bulunmuştu. Eylûlün ilk yağmurlu günleriyle beraber şehre dönmek zarureti hâsıl olunca, Beyoğlunda apartıman aramıya çıktı. Nihayet, Tarlabaşında karanlık bir binanın arka tarafında bir daire buldu.

Fakat daha içeri girerken keyfi kaçtı. Ev sahibine dönüp:

— Yahu, burası ahır gibi bir yer, dedi. Bir de ayda 250 lira istiyorsun. Köpeği bağlasan durmaz...

Ev sahibi sırıttı:

— Durur, beyim, durur, dedi. Hele bir içeri girin..

Ne mutlu

Münir Hayri Egeli'ye bir dostu dert yanıyor, genç bir kıza âşık olduğunu anlatıyor:

— Ah, Münireciğim! diyordu. Bilemezsin onu ne kadar çok seviyorum. Onumla evlenmek için deli oluyorum..

Münir Hayri Egeli:

— Hah! dedi. Mükemmel işte. Evlenmek için zaten bu lâzım!

Kusur

İki genç kız konuşuyordu:

— Tebrik ederim, nişanlanmışsın.

— Teşekkür ederim, kardeşim.

— Nasıl, nişanlının kibar hareketleri var mı?

Genç kız içini çekti:

— Var ama, vazgeçirmeğe çalışacağım...

SAYI: 63 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 19 EYLÜL 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Dostlar Alış verişte...

Pirimiz, üstadımız Nasreddin hoca hazretleri, küçücük bir sermaye bulmuş, köylere gitmiş, tanesi birer akçeden yumurta toplamış, pazara gelmiş; üçünü iki akçeye satmağa başlamış.

Onun yumurtaları kaça aldığını bilen, şimdi de ziyanına sattığını gören yakın ahbapları:

— Aman hoca! demişler. Ne yapıyorsun? Hiç böyle ticaret olur mu? Ziyana giriyorsun!

Merhum hoca efendimiz gülmüş, omuzlarını kaldırmış:

— Aldırmayın, demiş. Dostlar alış verişte görsün!

Nasreddin hocanın neden böyle bir ticaret yapmağa kalktığını sormağa lüzum yok. Merhum, bazı acayip kimselerin kendi kendilerini nasıl tahrip ettiklerini anlatmak için en kestirme bir yolu bulduğuna ve Türk milletine ölmez bir şaheser, bir darbımesel bıraktığına inanabiliriz.

Eğer dikkat ettiyseniz, Cümhuriyet hayatımızda, her kabine değişişinde yeni bir malî ve iktisadî programın ortaya atıldığını siz de görmüş, tecrübe tahtası edilen keselerimizin her gün biraz daha küçüldüğünü, dibine darı ekildiğini acı acı hissetmişsinizdir.

Şahsa göre değişen malî ve iktisadî politika, bugünkü medenî dünyanın malı değildir. Bir partinin, her şeyden evvel, bir malî ve iktisadî görüşü olması, partinin binası, lideri kadar şarttır.

Böyle hırsız, polis oyunu oynar gibi, bugün altını serbest bırakıp, yarın yakasına yapışmak bir parti içindeki fikir keşmekeşliğini göstermekten başka bir işe yarar amma, o da milletin zararına olur.

Kaldı ki: Altını serbest bırakan da, şimdi tutup kasalara istif eden de ayni Maliye Bakanıdır.

Acaba, bu zihin değişikliğinin sebebini Halit Nazmi Keşmir'e sorarsak, bize şöyle mi diyecek:

— Aldırma canım, dostlar alış verişte görsün!

Mizahçı

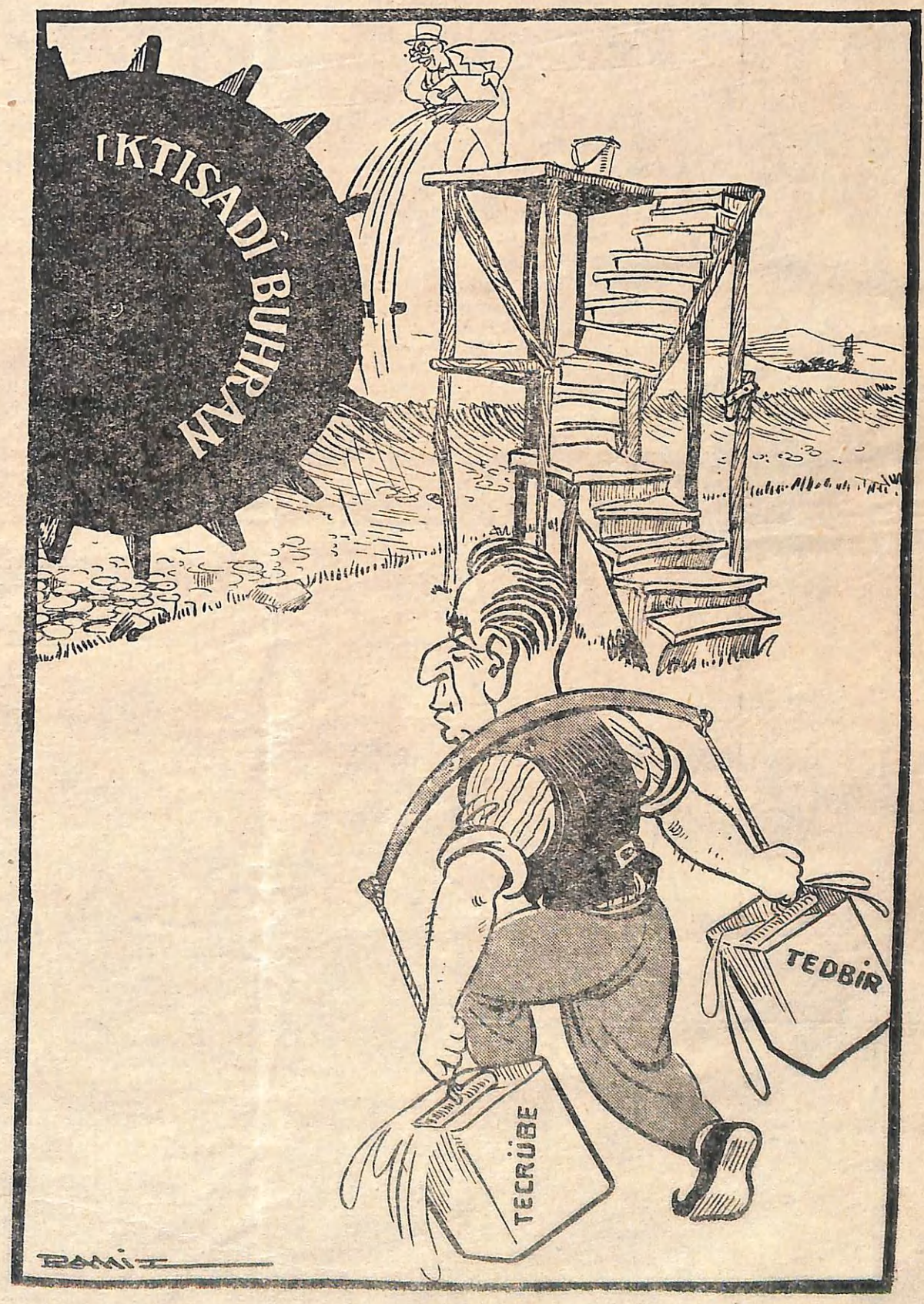

Saka — Bakalım, taşıma suyla döndürebilecek miyiz!

ZURNADA PEŞREV

Dehâletname !

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Meğer ne müşkül, ne zor şeymiş. Meğer ona ne kadar alışmış, kaynaşmış, âdeta ondan bir parça haline gelmişiz. Evet onsuz yaşamak, onsuz çalışmak, onsuz nefes almak bile kabil değilmiş...

Vah zavallı sayın, sabık Başbakan Recep Peker! İktidar mevkiinde olduğun zaman senin hiç mi hiç kadrini, kıymetini, bize ettiğin iyilikleri, büyüklükleri anlayamadık, takdir edemedik. Meğer sen, ne büyük bir adammışsın. Büyük bir nimet, hattâ velinimetmişsin! Bizlerse, bindiği dalı kesen, oturduğu evi yakan, içtiği suya zehir katan birer budala, ahmak, divane insanlarmışız! Senin yaptığın her işe, giriştiğin icraata, aldığın veya verdiğin kararlara diş bilemek, kaş çatmak, surat asmakla ne kadar büyük saflık, safdillik, hattâ avanaklık ettiğimizi şimdi anlıyor, hissediyor, acısını çekiyoruz...

Bizleri affet sayın, sabık Başbakan! Bizleri, bu nankör, bu âciz, bu yaptığını, ettiğini bilmez kimseleri affet, onların bugünkü şaşkın hallerine bakarak bıyık altından gülme ve:

— Oh olsun, müstahaktır size! deme.

Bizler, şimdi mahkûmiyet kararını dinlemiş suçlular gibi, kalbimiz çarpa çarpa başlarımızı önlerimize eğmiş, artık tavazzuh etmiş olan âkıbetimizi göz yaşları içinde seyrediyor ve kulağımıza gelen hâtifi bir sesin tesirli, yanık nağmeli şarkısını dinliyoruz:

"Kimseye etmem şikâyet ağlarım ben halime"
"Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime!"

Halimiz ve istikbalimize baktıkça ıspazmoz tutmuş, sıtmaya yakalanmış gibi, avcı zağarı gibi tir tir titriyoruz!

Evet, bu hal bize lâyıktır, müstahaktır, amelimizin cezasıdır. Bu kadar küfranı nimet olmak, doğrusu, bize yakışmazdı. Ama, olan oldu, torba doldu.

Neydi senin, o, ikbal devrindeki halimiz? O rahatlık, o kolaylık, o mevzu bolluğu neydi?! Hani İstanbul denizlerine bazan palamut akını olur da, balıkçılar olta atmak, ağ kurmak külfetinden kurtulurlar; her kepçeyi daldırışlarında denizden bir veya bir kaç balık çıkarırlar. İşte senin o samahat, o sehavet devrinde böyleydik. Ne elimizi şakağımıza dayar mevzu düşünürdük, ne kitap karıştırmak lüzumunu hissederdik. Yalnız şöyle gazetelerin birinci sahifelerine göz gezdirmek kâfi ve vafiydi... Hattâ, bu kadarı bile fazlaydı, lüzumsuzdu. Sen, bir lâf ederdin, bize bir haftalık, bir aylık, beş aylık mevzu çıkardı!

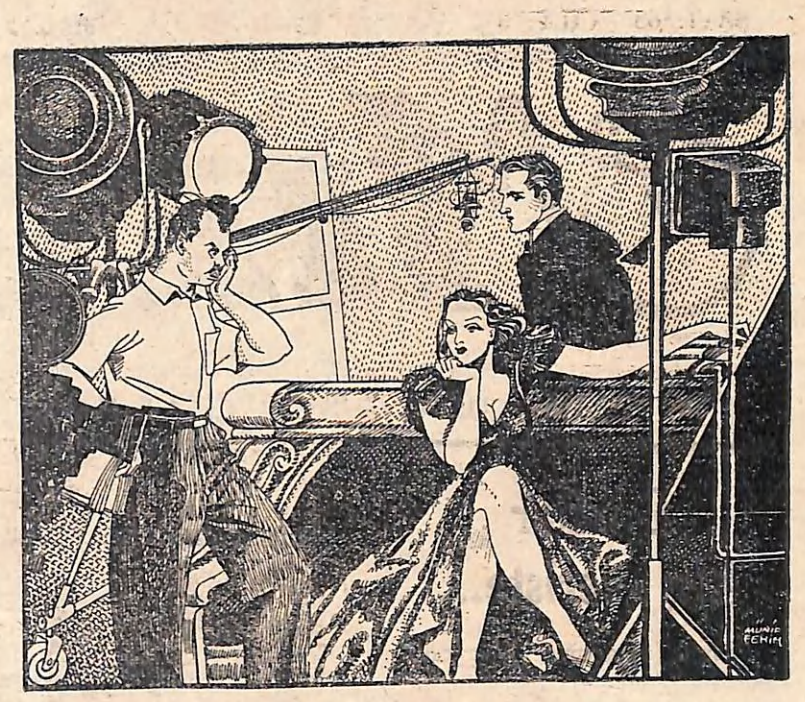

HAYATI HAKİKİYE FİLMİ

Rejisör — Karı koca gibi poz alınız.

Artistler — Birbirimize darılmış gibi duruyoruz ya, daha ne yapalım?.

7 Eylûl gibi tarihe, eslâfa kalacak âbidelerinden ise daima istiane edecek, başımız darda kalır kalmaz gene onun ağuşuna atılacak, onun bir umman gibi bol ilhamından faydalanacağız. Yalnız yüreklerimizde büyük bir korku var:

— Acaba, diyoruz. Sayın, sabık Başbakan bize kızdı, darıldı mı? Acaba, 7 Eylûlün telif hakkını tescil ettirir de, bizleri büsbütün mevzu darlığına düşürmek ister mi?

Her halde senin gibi deryadil, gönlü zengin, gözü tok ve cömert bir zattan bunu beklemez, bize böyle bir fenalık yapacağını ummayız!

Bu idbar günlerinizdeki o ikbal devriniz gözümün önüne geldikçe, vallahi dertli oluyorum. Ne günlerdi, o günler Yarabbi! Paran mı yok? Aldırma! Kafanı yormağa lüzum kalmadan al kalemi eline, başla Recep Pekerden yazmağa!

Meğer sen, yalnız bizim için, bizim rahatımız, bizim kolay mevzu bulmamız için çalışır, kafa patlatırmışsın da, haberimiz yokmuş. Halbuki, biz bunları icraat sanırdık da, gölzerimizi devire devire üstüne üstüne gelirdik!

Hay Allah!.

Şimdi, bir zahmet et de, şu haftalık veya günlük gazeteleri bir karıştır. Onların şaşkın, perişan, süt dökmüş kedi halini bir gör!.

Nerde o, senin yaptıklarını tenkit eden zehir, zenberek makaleler? Nerde o, cicili bicili, iri harfli manşetler? Hepsi bitti, hepsi tarihe karıştı.

Şimdi gazeteler, ölü çıkan evlere benziyorlar! Derin bir sükûta, bir uhrevî sükûna gömüldüler. Hiç şüphe etmem ki, hepsi de eski şen, şatır günlerini aramaktadırlar!

Hattâ sevgili, sayın, sabık Başbakan; bu yazıyı bile sana, senin o velûd mevcudiyetine borçluyum: Bana son defa olarak gene bir iyilikte bulundun, ilham kaynağı oldun. Teşekkür ederim!

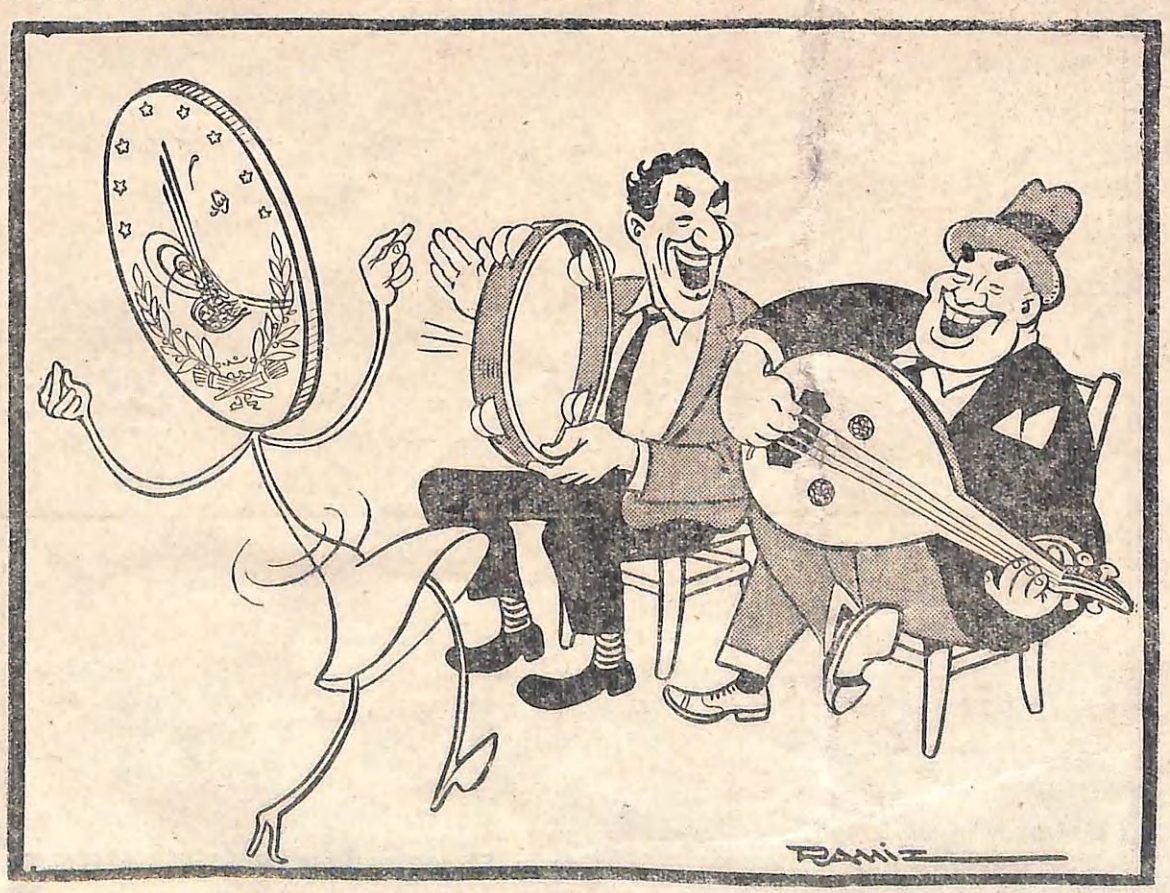

ALTIN SATIŞI SPEKÜLÂSYONCULARIN ELİNE GEÇTİKTEN SONRA:

— Vur patlasın, çal oynasın!

— Dün eczahaneye uğrayıp, beyaz saçlara neniz var diye sordum..

— Ne dediler?

— "Hürmetimiz!" dediler.

— Kışa bir kürk isterim deyince, herif kızdı, köpürdü. Bayramda derimi yüzdün kâfi gelmedi mi? diye bağırdı...

— Peki sen ne cevap verdin?

— Ne cevap vereceğim, onun derisinin moda olmadığını, tilki derisi istediğimi söyledim!

Yangına bir damla su...

Dedim: Bugün sevincin seyri var, seferi var;
Dediler: Kabinenin istifa haberi var!

★

Kırk yedi galip oldu yüz doksana puvanla;
Anlaşılan, azlığın çokluğa zaferi var!

★

Gitti ammâ bende de, onda da hâl kalmadı;
Lâkin onun düşse de yatacak minderi var!

★

Bir bilmece sorayım, cevap ver: Ol nedir ki
Yirmi yıldan öte yok, yirmi aydan beri var?

★

Bilmecenin cevabı: bizim demokrasidir;
Fakat demokrasinin bizde bir Pekeri var!

★

Hem biz bize benzeriz, hem de demokratız der;
Böyle demokrasinin nerde bir benzeri var?

★

Demokratik rejimler andırır birbirini;
Bu rejimden cihanda yirmi, otuz seri var.

★

Bir rejim benzemezse emsâline, mutlaka,
O rejimin anormal sayılan yerleri var.

★

Anormaller benzemez cihanda emsâline;
Normallerde ayni baş, gövde, kemik, deri var!

★

Öyle bir benzeri yok nizam icâd etti ki
Peker demokrasisi demiş olsak yeri var!

★

Nesilden nesle yeter yaşatmaya nâmını:
7 Eylûl kararı gibi şâheseri var!

★

Kendisi gitti ammâ nâmı kaldı yâdigâr;
Her büdce açığında onun alın teri var!

★

Bundan ibâret midir sâdece yâdigârı?
Hepsinin ayrı ayrı takdîme değeri var:

★

Baskı, basın kanunu, veyâ basma tevzîi...
Hülâsa, her işinin tuzu yok, biberi var!

★

Saka'nın kırbasından su bekliyor bu yangın;
Delik hortum elinde, kaç söndürme eri var!

★

Kesilirse Saka'nın suyu da Terkos gibi,
Deli Ozan, anla ki beterin beteri var!

Deli Ozan

Trencilik Kongresi !

o

KAPI KULU

Şu, kedilerin çamaşır yıkadıklarını gördükçe, tepem atası geliyor. Çünkü, bir defa iyi çitileyemiyor, ya sodasını fazla kaçırıyorlar, ya çividini kıskanıyorlar, çamaşırlar da rezil bir hale geliyor.

Yeni bir havadise göre, pek yakında bir çamaşır yıkanma hâdisesine daha şahit olacak, kimimizin tepesi atacak, kimimiz gülmekten kırılacakmışız..

Şehrimizde bir Demiryolları Kongresi toplanacak, buna da Suriyeyle Irak iştirak edecekmiş.

Evet bizde, bizim memlekette Demiryolları Kongresi yapılacak. Yarabbi, ne günlere kaldık!

Demiryolları... Kongre... Türkiye!.

Acaba, Suriyeyle Irakın bizden eksik veya fazla neleri var ki; bizden bir şey öğrenecek veya öğretecekler?

Acaba trenlerimi rötar yapmıyor? Acaba Yataklılarında tahtakurusu, pire, hattâ bit mi bulunmuyor? Lokantalı vagonlarının servisi mi daha mükemmel, yoksa bizden daha ucuza yemek mi veriyorlar?

Acaba rakı mı serbest? Hani bizde alenen içilmesi memnu olup, su gibi bardaklara doldurulan ve müşterilere, bizzat, lokantalı vagon garsonları tarafından sunulan rakı!

Yoksa yollarında hep çift hatları mı var? Bizim gibi, trenlerinin biri yoldayken ötekisinin gelmesini beklemiyorlar da bayram çocuğu gibi düdüğünü öttüre öttüre gitmesine müsaade mi ediyorar?

Yahut onlar, trene binen müşterilerine kolay seyahat etmek imkânlarını bahşediyorlar da, herkesin bir yer bulup oturmasına göz mü yumuyorlar? Malûm a, bizde hakikî yolculuk şöyle yapılır: Ya koridorlarda ayak üstü duracak veya paspas gibi yere serileceksiniz!.

Acaba bu kongrenin mânası ne ola?

Yoksa, bütün bu saydıklarım Suriye ve Irak hatlarında yok da, bizden görüp öğrenecekler veya memurlarına stajmı yaptıracaklar?

Öyle ya, muvaffak olmuş bir sistem...

Tevekkeli dememişler: Kişi refikinden azar. Eğer hal böyleyse, yandınız zavallı Suriyeli ve Iraklılar. Hem de Marmara çırası gibi yandınız!

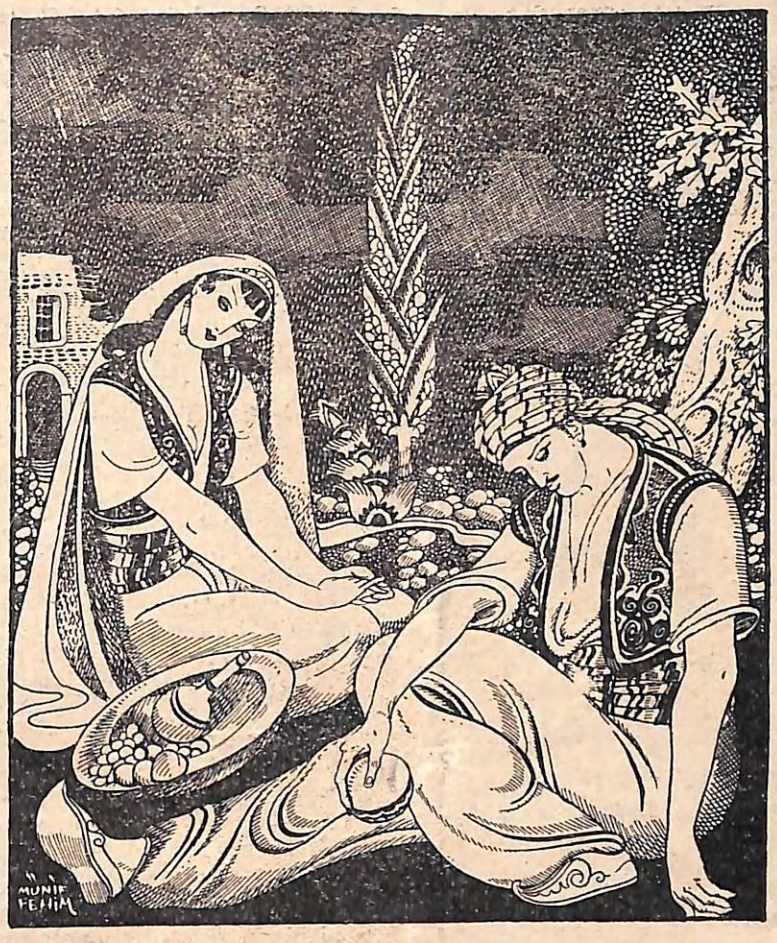

Mey içmek intihar etmek demektir gerçi bittedriç
Düşünmekle verem olmaktan evlâdır, dilersen iç!
Velâkin olmasın hürmetinde vaki kusurun hiç
Bizimçün çünkü mey, ağyare benzer yare dönmüştür.

EŞREF

Hakimiyet avretindir

Yeni zenginlerimizden biri, yeni model bir otomobil almış, karısiyle beraber Büyükdere safasına çıkmıştı. Hacı Osman bayırına gelince, mukadder âkıbet vuku buldu: Dönemeci dolanırken otomobil bir ağaca tosladı. Karı - koca hafifçe yaralanmışlardı. Kazadan böyle ucuz kurtulmakla beraber, tahkikat ve takibattan kurtulamadılar, karakola götürüldüler.

Komiser adama sordu:

— Kaza esnasında kendinize tamamiyle hâkim mi idiniz?

Kazazede başını salladı:

— Hayır efendim. Karımla beraberdim...

Aman, doktor!

Doktor hastayı muayene etti, uzun bir tetkikten geçirdi.' Sonra, başını sallayarak, çenesini kaşıyarak:

— Çok mühim bir hastalığınız var, dedi. Bunun tedavisi ile bütün tıp âlemi büyük bir kazanç temin edecektir.

Hastada şafak atmıştı:

— Aman, doktor, ne diyorsunuz! Ben o kadar parayı nereden bulurum!

Vakitsiz horoz

Şehrimizin meşhur bir siması, o akşam, evinde bir toplantı yapmış, şakalardan, nüktelerden sonra bahis parti siyasetinden açılmıştı. Demokratlar konuştular... Vakit gece yarısını geçti, sabaha yaklaşmaya az kaldı.

Bu sırada canı sıkılanlardan biri, ayağa kalkıp horoz taklidi yaparak öttü.

Ev sahibi, saatine baktı:

— Allah Allah! dedi. Benim saat daha iki amma, her halde durmuş olacak. Baksanıza, horozlar ötüyor. Saat durur amma, hayvanların sevkitabiisi hiç yanılmaz...

Teminat

Genç mirasyedi müteessirdi:

— Mahvoldum, sevgilim! diye derdini dökmiye başladı. Bütün servetimi bir işe yatırmıştım. İflâs ettim. Beş parasız kaldım. Şimdi bu halimle sen beni yine sever misin acaba?

Kadın, âşıkını teselli etti:

— Merak etme, yavrum. Ben seni sevmekte ölünciye kadar devam edeceğim... Hattâ, seni bir daha görmesem bile olur...

Dengi dengine

Şehrin tanınmış bekârlarından biri evlenmişti. Arkadalşarı hayret ettiler. Bunlardan biri:

— Yahu, hani sen hiç evlenmiyecektin... Mütemadiyen evlenmenin aleyhinde bulunurdun. Nasıl oldu da bu fikrinden caydın?

Eski bekâr sakin bir tavırla:

— Fikrimden caymadım ki, dedi. Bir gün, güzel bir kadınla tanıştım. O da benim gibi, evlenmenin aleyhindeydi. Böyle bir kadın bulunur mu hiç! Kaçırmamıya karar verdim...

Aslına rücu

Kahvede oturuyorlardı. Biri, karşıki kaldırımdan geçen bir kadını gösterdi:

— Şu kadını görüyor musun? dedi. Gençliğinde ne kadar güzeldi. Bak şimdi ne hale gelmiş!

Öteki, filosane bir tavırla başını salladı:

— Bütün insanların âkıbeti budur, azizim, dedi. Daima aslına rücû ederler.

Çift katlı...

Kadınların inatçılığından bahsediliyordu.

Biri:

— Kadın kısmı ile münakaşa edilmez ki! dedi. Kendi fikirlerinde mütemadiyen ısrar ederler.

Oradakilerden biri derhal itiraz etti:

— Ne münasebet! dedi. Kendi fikirlerinde ısrar etmiyen kadınlar da vardır. Meselâ benim karım...

— Senin fikrini kabul eder mi?

— Hayır. Fakat her meselede bir kendi fikrini ileri sürer, bir de annesinin fikrini.

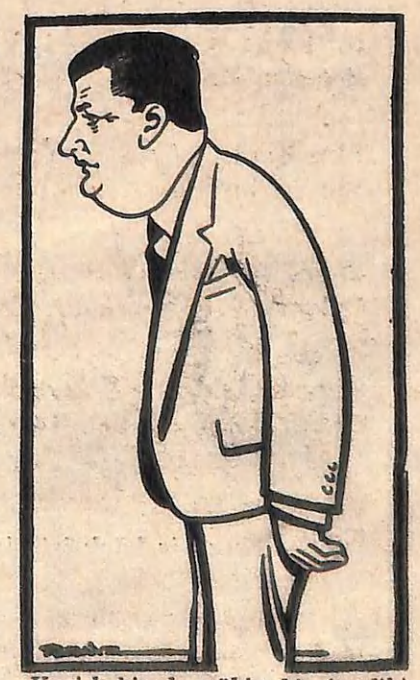

Yeni kabinede mühim bir (varlık)
Tekel Bakanı Şevket Adalan

Betarz-ı Kudemâ

o

Gayri

o

Gönlümün gördüğü yok cevr-ü cefadan gayri
Yârimin bildiği yok naz-ü edadan gayri

★

Tövbe.. haltetti kalem, bildiği yoktur, diyerek
Neyi bilmez ki o, âlemde vefadan gayri

★

Öyle bendetti ki kâküllerinin halkasına
Beni tahlis edemez kimse Hudadan gayri

★

Aşkı uğrunda heba oldu bütün mamelekim
Bak neyim kaldı şu pejmürde abâdan gayri

★

Ey gönül bekledin aylarca gidip yollarını
Bir şey aldın mı düşün bolca havadan gayri

★

Doğru söz ister isen aşk-u muhabbet dediğin
Benzemez bir şeye püsküllü belâdan gayri

★

Vatanın hali içindir benim ah eylediğim
Bunu herkes bilir evlâd-ü (Safa) dan gayri

★

Yedi yıl öyle elem çekti ki erbabı maaş
Şimdi bir mansıp arar yok budalâdan gayri

★

Bak şu me'mura nasıl yalvarıyor bakkala
Neye benzer bu adam söyle gedadan gayri

★

Bir karar var ki verilmiş yedi eylûlde, onu
Beğenen kimse yok aslâ ukalâdan gayri

★

Bize bildir, güzelim gel, şu verem illetinin
Var mı bir çaresi hiç bolca gıdadan gayri

★

Şimdi meydana çıkıp taklak atan yok burada
Dalkavuklar ile erbabı riyadan gayri

★

Sanırım (Neyzen) i peymanekeşin kıymetini
Kimse takdir edemez (Hakkı Süha) dan gayri

★

Belde cennet gibi olmakta der ammâ (Kırdar)
Nesne yok ortada yaldızla cilâdan gayri

★

Öyle üstadı suhandir ki kalem ey (Râsıt)
Her ne isterse yazar medh-u senadan gayri

Râsıt

— *Böyle şiddetli rüzgâra niçin muhalif derler?*

— *Bütün ayıpları meydana çıkardığı için!*

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

GAFLET

Medenî insan, bitişik komşunun evine kundak soktuktan sonra, ateş mahalleyi sarmasın diye tulumbanın koluna yapışıp kan ter içinde yangını söndürmiye uğraşan şaşkına benziyor.

İki tek atom, Japonya'yı susa durdurdu. Amennâ!. Gel gelelim, arkasından, atomu kimse çalmasın diye, bucak bucak saklanmak zoru kendini gösterdi.

Şimdi, yeni bir haber var. Atom sayesinde kanserin tedavisine çare bulunmuş.

Belki başka illetlere de atomdan şifa bulunacak.

Ama, beş yüz hastayı iyi eden atom, ertesi gün, beş yüz bin sağlamı öbür dünyaya gönderecek olduktan sonra, neyliyeyim ben öyle şifayı?

Celep esnafı da, mezbahaya göndereceği koyunları önce besler, semirtir.

PARTİ MARŞI

Marş denilen şey, yol yürümekten başlayıp, onun gibi, gayrete, himmete, heyecana ihtiyaç gösteren hallerde, hep bir ağızdan okunmağa mahsus sert âhenkli havadır. Askerin marşı, mekteplinin marşı, bütün bir milletin marşı vardır. Ama, şimdiye kadar «parti» adı verilen siyasî teşekküllerin kendilerine marş seçtikleri görülmüş şey değildir.

C. H. P. kendisine «Dağ başını duman almış» marşını seçti.

Bir kere, sahibinin iznini almadan bir mala sahip çıkmak yakışık almaz. Bizim bildiğimiz, bu marş gençlerin, izcilerin falan marşıdır. Ama, İsveçten aşıremento tarikiyle bir kere bize gelmiş, mal olmuş; olsun. Aradan da bu kadar sene geçmiş. Müruru zaman var. Lâkin partinin bunu gençlerden kapması doğru değil.

Gözümün önüne getiriyorum da, saçlı sakallı insanlara bu marşı yakıştıramıyorum. Halk Partisi erkânının, parti binası içinde, avazları çıktığı kadar dağ başının dumanını, gümüş dereyi, ufuktan doğacak güneşi sayıklayarak vakit geçirmeleri biraz gülünç olur gibi geliyor bana.

Partinin mutlaka bir marş sahibi olması lâzımsa, «marş marş»a daha elverişli, hem daha kıvrak âhenkli olan «Ey gaziler yol göründü» yü, yahut: «Yolculuk var» şarkısını seçmesini, şimdiden de bunu meşke başlaması münasip olur kanaatindeyim.

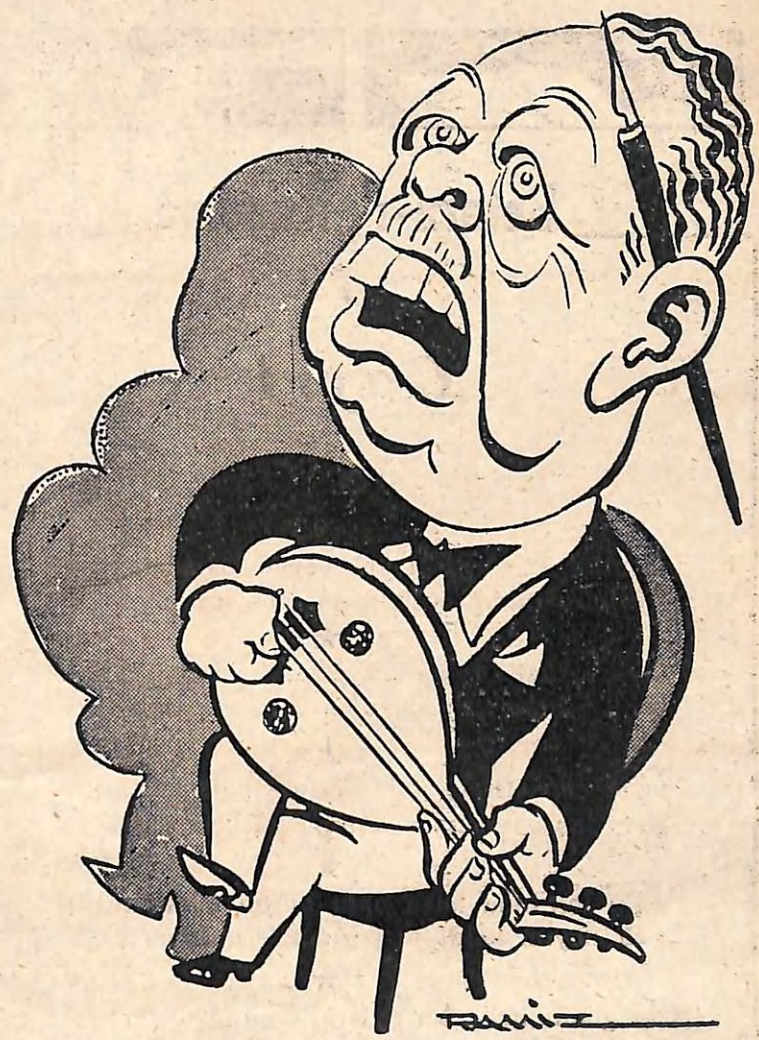

AKORDU BOZULAN PARTİ HANENDESİ

Falih Rıfkı — Bana ne oldu da ben bilemem,
Eski halimi hiç göremem!

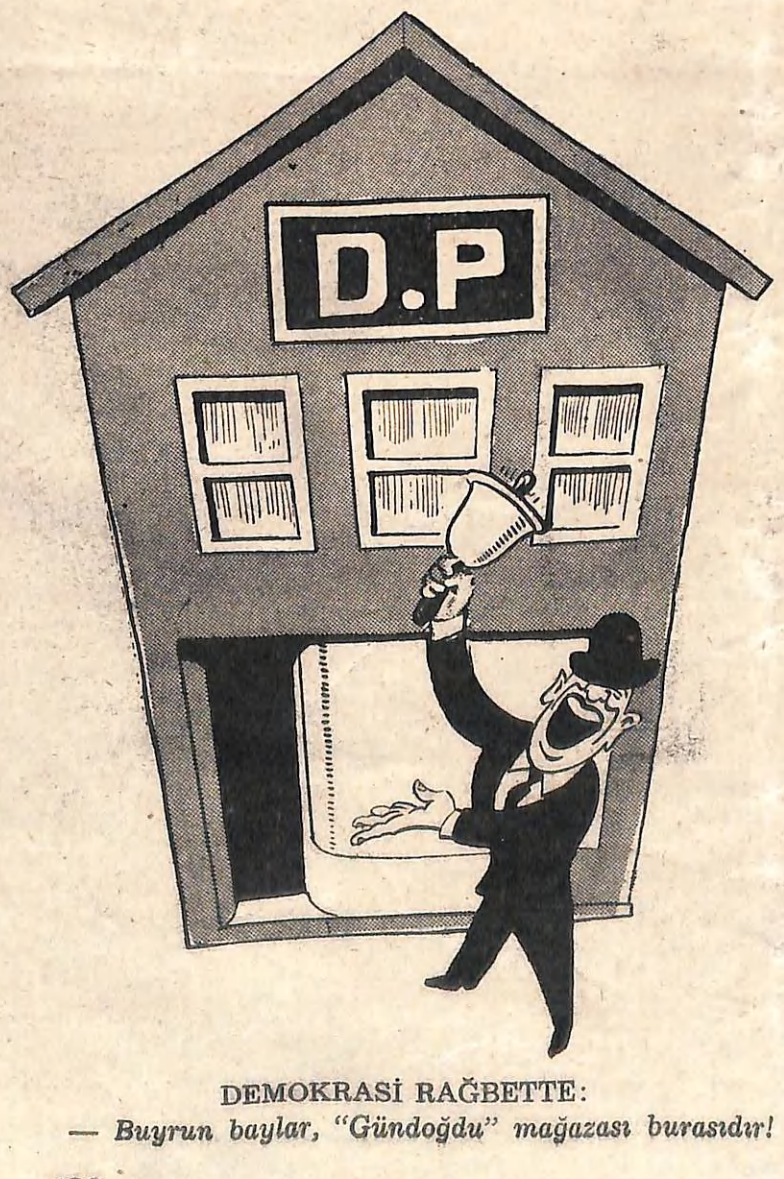

DEMOKRASİ RAĞBETTE:
— Buyrun baylar, "Gündoğdu" mağazası burasıdır!

CEZA

Her zaman söylerim, cezadan yana cömert insanlarız. Etrafımızı hep, haraççıbaşı korkusiyle tir tir titretiriz.

Yerinde ceza, yerinde mükâfat kadar iyi şeydir, ama bazı cezalar var ki, insanı çileden çıkartıyor.

En başta, vapura biletsiz girenlerden alınanı.

Dumanı üstünde bir tanesi var ki, parmağımı ağzımda bıraktırdı. Bandırmadan gelen bir vapurda, elli yolcudan ceza almışlar.

Bilet gişesi bir iki tanecik, yolcu yüzlerce, vapura vakit dakika ile sayılı olunca, biletsiz yolcuyu elli rakamiyle de sayabilirsiniz, yüz elli ile de. Böyle gişeden, böyle vapura, biletsiz binenlerden ceza almak değil, bilet uyduracak kadar becerikli olanlara para mükâfatı verilir kuzum!.

YENİ ÇİLLERİMİZ:

Yeni çıkan çil liralarımızı gördünüz mü?

Bir kaç gün evvel, bana bir tane kısmet oldu. Fakat, yüzünü doya doya seyredemedim ki!

Çantama girdikten yarım saat sonra, bir paket sigara alırken, kendisini çeyrek sandı, bir yirmi beşliğin peşine takıldı, gitti.

Tıpkı, yirmibeşliklerin, ilk basıldıkları zaman, kendilerini bozuk para çantasındaki kuruşlarla arkadaş zannetmeleri gibi.

Hani, Arabistandan gelen birine sormuşlar:

— Deveye arapça ne derler?

— Oo! Pek büyüğünü sordun!

— Peki, pireye ne derler?

— Ayol, bu da pek küçük!

Bizim de ölçümüz bu nevi. Bir tarihte bir yirmibeşlik çıkardık. Aman Allah! Çantada yer bulursan sığdır. Nihayet, manda gözü diye adı çıktı da, utandı mı ne oldu, sessiz sadasız çekilip gitti idi.

Sonra, onun yerine bir yirmibeşlik daha çıkardık, onu da çantada koydunsa bul!. Kabak çekirdeği mi desem, aspirin mi desem?

Lira, keza! İlk basılanlar, yirmibeşlikle aşık atıyordu. Bu seferkiler de çeyrekle.

Şunun ikisi ortasını bulsak da, alan da rahat etse, veren de, olmaz mı acaba?

Maamafih, ben kolayını buldum. Siz de benim gibi yapın, üzüntünüz kalmaz.

Çil lirayı, hava almıyan bir yere koyun. Haftasına «çilleniyor» bakar bakmaz çeyrekten ayırdediverirsiniz.

Çömezin Röportajları:
63
Hayvan Olsaydım Ne Olurdum?!

Çizen: RAMİZ

Öküz olurdum:
Büyük hayvanlar gibi kıymetli olurdum!

Kuş olurdum:
Ya ispinoz gibi düşünür, ya saka gibi kafese girerdim!

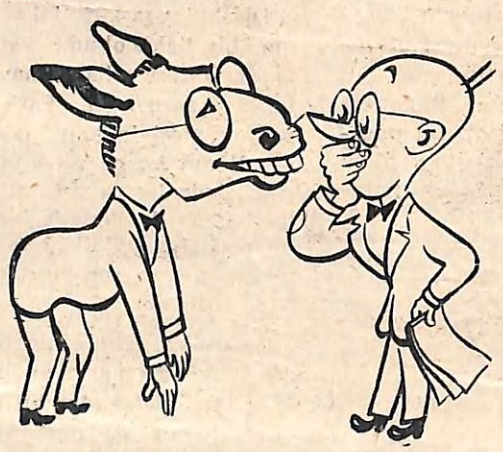

Eşek olurdum:
Herkesin işine yarardım; itibar görürdüm!

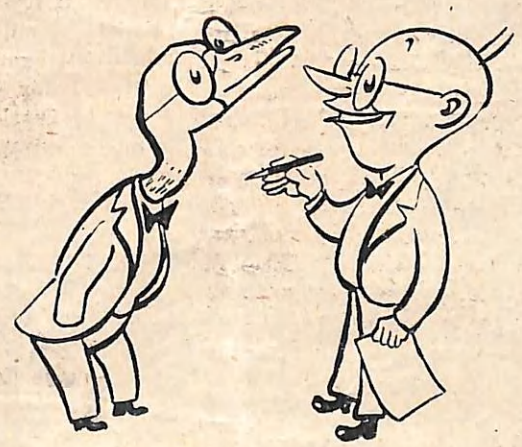

Kaz olurdum:
(Beyin) denen lüzumsuz metadan kurtulurdum!.

Köpek olurdum:
Salta durur. Takdir edilir, adam gibi yaşardım!

Arslan olurdum:
Sirka gider, çoluk çocuğu korkuturdum!

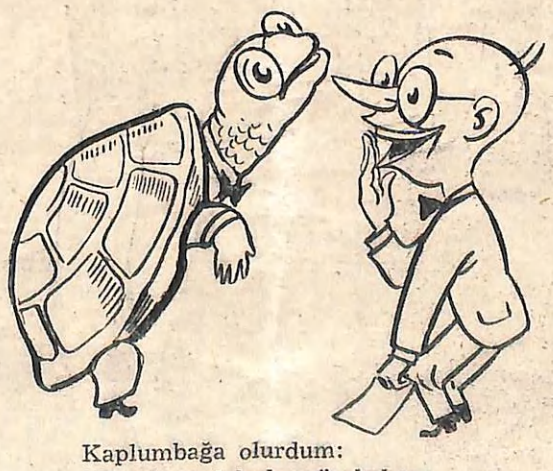

Kaplumbağa olurdum:
Bir çok projelerle müsabakaya girer, yarışı kazanırdım!

Keyik olurdum :
Dişimin sayesinde her şeyi hazmeder, gül gibi geçinirdim!

Hikâye

Kanyağın Zaferi..

Yazan:
ÇALÇENE

Otomobil, barın ışıklı kapısında durdu. Güzel, olgun ve dolgun vücutlü bir kadın arabadan atladı. Etrafına bakmadan âdeta seker gibi yürüyerek içeri girdi.

Direktör holde dolaşıyordu. Genç kadını görünce seslendi:

— Muallâ, biraz gelir misin?

Güzel kadın, direktöre doğru yürüdü; elini sıktı, sonra dudaklarının ucunda tomurcuklanan bir gülüşle sordu:

— Bir şey mi söyliyecektiniz?

Direktör, mukaddemeye lüzum görmeden, katiyet ifade eden bir sesle :

— Numaraların artık seyircileri bıktırdı, dedi. İki aydan fazla oldu, her akşam ayni hareketler... Sen de farkındasın ya.. Artık bunları değiştirmek lâzım. Bu akşam yeni bir numara göstermezsen yarından itibaren hesabını kesmek zorunda kalacağım!.

Bu tepeden inme ihtar, genç artistin kafasında bir bomba gibi patladı, kıpkırmızı kesildi Fakat kendini çabuk topladı, asabiyet ve teessürünü belli etmemek için kendini tuttu. Kadınlık ve san'at gururu her kuvvetin üstüne çıktı, müstağni bir sesle:

— Siz bilirsiniz!.

Diye cevap verdi. Sonra sekerek holden girdi. Odasına gelince elindeki küçük valizi bir kenara fırlattı. Sonra bir ıstırap külçesi halinde şezlongun ucuna çöküverdi.

Direktör, san'atını hiçe saymış, izzeti nefsini kırmıştı. Bu vaziyet karşısında ondan intikam almak lâzımdı. İntikamını aldıktan, hodgâm müşterilerinin teveccühlerini kazandıktan sonra artık bir dakika bile burada kalmıyacak, bir daha bu barda çalışmıyacaktı. Fakat nasıl intikam almalıydı?

Düşündü, taşındı, bir türlü bu sualin cevabını veremedi. Aksi şeytan, bu akşam da aklına hiç bir yeni numara gelmiyordu. Ve esasen hazırlanmış da değildi.

Düşüncelerini, tellendirdiği sigara dumanlarına sarıyor, kafasını yoruyor, fakat aklına hiç bir yenilik gelmiyordu.

Çarliston çoktan demode olmuştu. Tangonun ondan kalır tarafı yoktu. Oryantal, İspanyol, Japonez, Bohem, hemen hemen herkesin bildiği, gördüğü şeylerdi.

Rumba, step, lâkonga... Bunlar da öyle değil miydi? Pekâlâ, fakat yepyeni, orijinal bir numarayı şimdi nereden bulmalıydı?

Nafile, ne kadar uğraşsa aklına yeni bir şey, bir değişiklik, yenilik isteyen müşterilen hoşuna gidecek bir şey, bir numara gelmiyordu. Bu sırada kapı vuruldu. Seslendi:

— Giriniz!

Kapıdan bir baş uzandı:

— Sıranız geliyor. Yavaş yavaş hazırlanınız.

Dedikten sonra çekildi.

Muallâ, ayağa kalktı; soyunmağa başladı. Yalnız bir kombinezonla kalınca valizini açtı. Fakat valizle beraber ağzı da bir karış açıldı:

— A! A!..

Diye hayretle haykırdı.

Valizin içinde varyete elbiselerinin yerine bir iki civata, bir tüp solisyon ve bir büyük şişe kanyaktan başka bir şey yoktu. Muallâ, işi anladı. Evden çıkarken telâşla kendi çantası yerine metresi şoför Cevadın çantasını almıştı. Direktörün ülmatitomundan sonra elbiselerini unutması, kafasını büsbütün allak bullak etti. Şuursuz bir hareketle eli kanyak şişesine uzandı, açtı, yudum yudum, çekiştirmeğe başladı.

Bir nefes cigara, bir yudum kanyak!.

Bir yudum kanyak, bir nefes cigara!

Kapı, ikinci defa vurulup da:

— Sıra sizin, haydi!.

Dedikleri zaman şişedeki son kanyak yudumu da Muallânın boğazından akmış bulunuyordu.

Bulut olmuştu Muallâ.

Bu halde odasından fırladı, meydana çıktı, direktör onu kombinezonla görünce çıldıracak gibi oldu; kafası karıncalandı, bir skandal çıkmasından korkmağa başladı. Kötü bir âkıbetin önüne geçmek için Muallâyı ortadan çekip almak üzere ona doğru koşarken, müşterilerin alkışları ve bravo sesleri koca salonda sonsuz akisler yaptı.

Direktör şaşkın, fakat memnun bir halde olduğu yerde kala kaldı. Orkestra hangi havayı çalacağını şaşırmıştı. Fakat kanyağın ateşiyle kanı alevlenen Muallânın körpe ve kıvrak vücudü, kalçalarına verdiği inhinalar, onları da kendilerine getirdi; çalğı bu, bükülüşlere, kıvranışlara uygun, şen ve şakrak bir hava tutturdu.

Seyirciler, içinde bin bir ihtirasın alevleri parlayan bir gözle, yarım saat kadar bu genç ve körpe kadın vücudünün bütün zenginliklerini seyrettiler.

Meydandan çekilmeden evvel titreyen elleriyle kombinezonunu yakasından tuttu, aşağıya doğru çekti, yırttı. Şimdi Havva'nın, bu havai torunu soyulmuş bir muz gibi kalmıştı.

Bu defa alkış, çok uzun sürdü; bir türlü ardı arası kesilmedi alkışların...

Muallâ odasına döndüğü zaman şezlongun üzerine boylu boyunca uzandı. Çok yorulmuştu, fakat kazanmıştı. Kanyağın neşesine eklenen muvaffakıyetin neşvesi onda büyük bir haz yaratmıştı.

Bir aralık oda kapısı vuruldu. Direktör, içeri girdi. Yüzünde akşamki acılık ve sertlik yerine neşe ve sevinç izleri vardı.

Muallâ'nın ellerini okşayarak tebrik etti:

— Bravo, kâfir kız! dedi. İsteyince nasıl yaratır, yenilikler icat edersin. Bu numarayı her akşam tekrar edeceksin anladın mı?

Muallâ, neşe içinde cevap verdi:

— Pekâlâ! Fakat numaraya başlamadan evvel bir şişe kanyak göndermek şartiyle... Bir kutu da fondan isterim amma!..

Anne — Bana bak, haddini bil, öyle istediğin saatte sokağa çıkıp istediğin zamanda eve gelemezsin, sen hizmetçi değil, bu evin kızısın!

FIKRALAR

Yalancı

Kocasiyle beraber öte beri almıya çıkmışlardı. Kadın, bir camekânın önünde durarak gözlerini incilere dikti. Adam, tehlikeyi hissederek:

— Onlar yalancı inci, karıcığım, dedi. Vazgeç! Ben sana başka zaman hakikisini alırım...

Kadın:

— Sen hiç merak etme, kocacığım, dedi. Yalancı olsun, ne çıkar! Yalan söylemesini ben de bilirim...

Kâr işi

Ressam Leopold Levi, bir doktor, bir de muharrir arkadaşiyle beraber, pastahanede oturuyordu. Bir aralık doktor, dükkânın önünden geçen genç bir kadını gösterdi:

— İşte, dedi. Hayatımda sevdiğim tek kadın...

Muharrir:

— Öyleyse niye evlenmiyorsun? dedi. Bekrâsın..

Leopold Levi söze karıştı:

— Aylol, dedi. Nasıl evlensin? O, yalnız sevdiği tek kadın değil, aynı zamanda tek müşterisi de..

İş başa düştü

Dalgın profesörün odasına hizmetçi girdi:

— Biri geldi, efendim alacaklı galiba. Sizi yok dedim, fakat...

— Fakat?

— Bana inanmadı.

Profesör, yerinden doğruldu:

— Pekâlâ, gider, ben kendim söylerim.

Karşılıklı muhabbet

İşsiz, güçsüz eski bir talebesi İsmail Habib'i ziyarete gelmişti. Bir aralık:

— Hocam, dedi. Nişanlandım, yakında evleniyorum.

İsmail Habip, boş bulundu, sordu:

— Ya, öyle mi? dedi. Müstakbel karını seviyor musun?

Genç heyecan içindeydi:

— Tabiî hocam, dedi. O kadar seviyorum ki, onu düşündükçe geceleri sabaha kadar gözüme uyku girmiyor..

İsmail Habip mırıldandı:

— O bir şey ifade etmez, dedi. İhtimal kızın babası da seni düşündükçe sabaha kadar uyuyamıyordur!

Teklif

Ahmet Emin Yalman'a, bizim caddede ismi kötüye çıkmış bir gazeteci müracaat etti. Boşta olduğunu söyledi ve sonra:

— Acaba, dedi. Sizin gazetenizde çalışabilir miyim?

Ahmet Emin Yalman, hiç bozmadı:

— Vallahi, dedi. Burasını nereden bileyim? Falcı mıyım ben?

Mazeret

Modada mevsimin son kır balolarından biri veriliyordu. Lüks hayatın en kıdemli müdavimlerinden bir kadın, arkadaşına sordu:

— Yarın akşamki kır balosuna geliyor musun?

— Hayır. Yarın akşam ben burada değilim. Sen?

Arkadaşı içini çekti:

— Ben de öyle, dedi. Senin gibi beni de çağırmadılar.

İdman

Gittikçe şişmanlıyor, Tombul Teyzeye taş çıkartacak hale geliyordu. Nihayet, Lokman Hekime baş vurdu, biraz zayıflamanın çaresini sordu.

Lokman hekim:

— Size bazı idman hareketleri tavsiye edeceğim, dedi. Meselâ, günde üç kere, sofra kurulduğu zaman, elinizle yemek masasına dayanıp kendinizi geri iteceksiniz...

İhtisas

Meşhur palavracılardan biri yine atıyordu:

— Karımla benim dünyada bilmediğimiz bir şey yoktur...

Oradakilerden biri sordu:

— Pekâlâ. Söyle bakalım: naylon nedir?

Adam fena yakalanmıştı:

— E... şey... diye kekeledi, sonra kurtuluş çaresini buldu: Bu, her halde, karımın bildiklerinden olacak...

Hazin netice

Millet vekillerimizden Cevat Dursunoğlu, evindeydi ve gazete okuyordu. Odasına hizmetçi girdi:

— Beyefendi, dedi. Dünkü bey geldi.

Bu misafir, Cevat Dursunoğlunun eski bir dostuydu.

— Buyursun!.

Dedi. Biraz sonra, misafirle birlikte çay içmeğe başladılar. Bir aralık misafir, sıkılgan bir tavırla:

— Cevat, dedi. Dün, sen benim en iyi arkadaşım olduğunu söylüyordun, değil mi?

— Evet..

Misafir, bu tezahürü teyit ettirmek istedi:

— Ne olursa olsun, dedi. Sonuna kadar en iyi arkadaşım olarak kalacak mısın?

Cevat Dursunoğlu böyle bir vaadde bulunmakta bir mahzur görmedi:

— Evet, dedi. Kalacağım..

O zaman misafir, büyük bir cesaretle:

— Öyleyse, dedi. Bana yüz lira borç ver..

Cevat Dursunoğlu, elini alnına vurdu:

— Eyvah, azizim! dedi. Ne yaptın? Arkadaşlığımızın sonunu getirdin!

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut kolleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân olmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okuyucularımıza, ileride çok kıymetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

SALON

Hazırlıkları bitmek üzere olan bu nefis kadın mecmuası bir kaç hafta sonra çıkıyor.

Türkiye'nin fikir ve zevk sahibi bütün muharrirleri en güzel yazılariyle SALON'a yardım etmişlerdir. Baştan başa bir san'at şaheseri olan bu mecmuamızı harikulâde takdir edeceksiniz.

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE VE BAŞ MESELESİ

Berber — Yeni başınızı beğendiniz mi? Altı aylıktır!

Tombul Teyze — Beğendim amma, altı aylık olması fena, daha fazla dayanmaz mı?!

T.T POSTASI

İzmir: Ya. Ka. To.

S — Şiire cevap veriyorsunuz şiirle.
Sorular; dolu binbir hile.
Nasıl cevap veriyorsunuz
Buna şaşıyorum ben bile.
Ya size F. Nafiz Çamlıbel
Veyahut da bambaşka bir el
Tamamiyle yardım ediyor.
Yalansa başım olsun kel.

C — Yardımcımız Allahtır, zannetmeyin Çamlıbel
Kendi başımız bizim şiirde de bir tekel
Hem nesir yazmaktayız, hem de şiir yazmakta,
İşte bu yüzden oldu, sizin de başınız kel!